

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

10. Voce monstrosa puniti.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

calamitas pro lætitiæ materia habetur. Quid ergo accusant homines, quæ affectant? cur cum impatientia habent, quod quærunt, si non habent?

IX.

Senec. ep. 11.

Immo quod optant? nam siue precentur, siue imprecantur, optare utique videntur, quæ imprecantur æquè, ac quæ precentur. Ita & Seneca pronunciauit, cuius hæc sunt: *Iam non miror, si omnia nos à prima pueritia mala sequantur. Inter execrationes parentum crenimus. Exaudiunt dii quoque nostram pro nobis vocem gratuitam. Quid querimus, si exaudimur? Et tamen multos Deus punit, quia exaudit.*

Wier. lib. 4. cap. 18 de præstig. dæm.

In Geldria, circa annum Christi M. DL. XXV. mirabile exemplum accidit. *Quidam, inquit Wierus, non obscuri nominis Regi Hispaniarum, apud Geldros militans, quum è familia nobili honestam duxisset coniugem, quam & duris tractabat, intelligeretq; tandem ipsam uterum ferre, indignanter veluti sinistrè precatus, ait illi: Tu infernalum genus daemone, quem gladio confodiam. Non longè post filiolum genuit, dimidia corporis inferioris parte benè formata: verum superior pars lituris rubris & nigris fœda apparuit, oculis in fronte locatis, ore rotundo, nigro, tetro, ut Satyrus; auribus longis, veluti canis venatorius: in vertice duo cornua nonnihil intorta, quæ manibus contrectata reddebantur sanguinea. Habes hîc, non vnam tantum, sed ferè omnes capitis partes monstrosas. Quid horres? quid naturam detestaris? quid Deum in ius vocas? talem huic marito vxor partum edidit, qualem optauit. Ita nimirum nunquã naturæ Gubernator ingratis hominibus satisfacit, siue det, quod petunt, siue neget. Cur imprecantur, quod auerfantur? Ac sanè cum omnes imprecationes sint malè, Plato tamen nihil censet filijs esse periculosius, imprecatione parentum; quemadmodum etiam nihil illis salubrius est, quàm si parentum suorum benedictione mereantur, ut olim in Ilaaco, Iacobo, Tobia alijsque fuit videre. Certè, ut non potest arbor bona malos fructus facere, sic neque homo bonus ferere maledictionem in immerentes.*

X.

Nec alios duntaxat feriunt Diræ & maledictiones, sed sæpe etiam redeunt in caput ipsius execrantis; neque manent in externo monstrifico aspectu, sed vocem quoque monstrificam

cam efficiunt. Sanè memorabile est, inquit horarum succisivarum author, quod non ita pridem in vicinia contigit, cum quidam multis imprecationibus & execrationibus subditos suos misere afflixisset, & coëgisset, ut arcem suam durissimis laboribus edificarent, eosq; inter laborandum, & alias, nullo alio nomine, quam CANES suos appellaret. Nondum enim edificio absoluto in grauisimum morbum incidit; cumq; nondum ab imprecando, & subditos CANES suos appellando desisteret, Deum ita offendit, ut prorsus elinguis fieret, & dum hæc scriberem, nulla articulata humana vox, sed solummodo latratus caninus ab eo exaudiretur. Nimirum quædam talionis forma est, ut quod alterum cogis pati, ipse patiaris. Quia per que peccat quis, per hæc & torquetur. Quod iustitiæ diuinæ est; clementiæ est, quando non fit; prouidentiæ, ut non semper fiat. Si enim semper fieret, quales non homines haberemus? quales voces audiremus? quales vultus aspiceremus? Quotidie superi dicere deberent; Venite, descendamus, & confundamus ibi linguam eorum. Itaque sicut olim Poëtica illa Solis filia, inaccessos lucos & voce, & facie monstrosis hominibus habuit plenos; ita passim cerneremus totum mundum eiusmodi prodigijs repletum.

Phil. Camerar. Cent. 1. cap. 86.

Sap. 11. 17.

Gen. 11. 7.

*Hinc exaudiri gemitus, iraq; leonum
Vincla recusantium, & sera sub nocte rudentum;
Setigeriq; sues, atq; in præsepibus arsi
Sauire: ac forma magnorum ululare luporum.
Quos hominum ex facie Dea saua potentibus herbis
Induerat Circe in vultus ac terga ferarum.*

Virgil. 7. Æn.

Quanti enim vel jam latrant? quanti rudunt, aut rugiunt? quanti crocitant, aut pippiunt homines? Denique nullum est animal, cuius vel linguam, vel formam innumera mortalium vitia non mererentur. Cur enim turpiloqui, maledici, linguaces proditores non mererentur vocem amittere, si sanctissimus alioqui sacerdos Zacharias mutus in pœnam factus est, quod non statim credidisset, se tam diuturna sterilitate esse liberatum?

Luc. 1. 12.

Quantquam non tantum tunc monstrum est, quando humana facies in bestia figurâ mutatur. Magnū quoq; monstrū & ter-

XI.